

**PROGRAM NAUCZANIA
JĘZYKA ANGIELSKIEGO
W KLASIE DWUJĘZYCZNEJ
W SZKOLE PODSTAWOWEJ NR 383
W WARSZAWIE**

przygotowały i opracowały
mgr Agata Istygniejew
mgr Aleksandra Maciejewska

w oparciu o program proponowany przez ORE

*Agata Istygniejew
Aleksandra Maciejewska*

Warszawa 2017

Założenia organizacyjno-programowe

Program nauczania języka angielskiego przygotowany został dla uczniów klas dwujęzycznych w Szkole Podstawowej nr 383 w Warszawie im. Księdza Stefana Kardynała Wyszyńskiego mających 4 godziny języka angielskiego tygodniowo w siódmym i ósmym roku nauki. Realizacja programu ma pozwolić uczniom osiągnąć poziom A2, B1 oraz B2 (ESOKJ). Ze względu na specyfikę nauczania w klasach dwujęzycznych, program ten może być modyfikowany i dostosowywany w zależności od możliwości i potrzeb klas, w zakresie doboru tematów i treści nauczania, techniki i strategii.

Program nauczania języka angielskiego w klasach dwujęzycznych został przygotowany na podstawie nowej podstawy programowej, rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 roku oraz Europejskiego Systemu Oceny Kształcenia Językowego (ESOKJ) oraz na podstawie podręczników i ćwiczeń wydawnictwa Express Publishing zatytułowanych *Smart Time 2*, *Smart Time 3* oraz *FCE for Schools Practice Tests*. Ponadto program ten został wzbogacony o materiały dydaktyczne z różnych źródeł, które dostosowane są do poziomu językowego uczniów, oraz do ich potrzeb i możliwości poznawczych, emocjonalnych, społecznych oraz zainteresowań. Program prezentuje szerokie zagadnienia z zakresu geografii, literatury, historii, kultury oraz problemów społeczno-ekonomicznych charakterystycznych dla krajów anglojęzycznych opartych w głównej mierze na *Spotline on Britain* i *Spotline on the USA*. W celu uatrakcyjnienia zajęć, prowadzone będą one przy pomocy sprzętu audiowizualnego, różnorodnych pomocy dydaktycznych, dobrze wyposażonej biblioteki szkolnej.

Cele ogólne:

Głównym założeniem programu jest umożliwienie uczniom przyswajania przez nich określonego zasobu wiadomości na temat faktów, zasad, teorii i praktyki. Ma on na celu zdobycie przez uczniów umiejętności wykorzystania posiadanych wiadomości podczas wykonywania zadań czy rozwiązywania problemów. Celem programu jest kształtowanie wśród młodzieży postaw warunkujących sprawne, odpowiedzialne funkcjonowanie we współczesnym świecie. Ma umożliwić sprawne komunikowanie się w mowie i piśmie czyli być tym samym narzędziem

osiągania różnych celów komunikacyjnych i dążeniem do coraz wyższego stopnia poprawności językowej. Pozwoli także na kontynuację uczenia się, rozwijanie myślenia analitycznego i syntetycznego. Ma na celu wspieranie wszechstronnego rozwoju a także zachęcanie do uczestnictwa w życiu społecznym, do postrzegania i dostrzegania dziedzictwa kulturowego z perspektywy europejskiej, zachęcanie do samodzielnego myślenia i odkrywania otaczającego świata, wspieranie autonomii uczących się. Ma także wskazywać normy moralne i hierarchię wartości, wspierać uczniów w dążeniu do osiągnięcia wybranych celów życiowych a także rozwijać w nich postawy otwartości i umiejętność współdziałania z nimi. Na tym etapie edukacyjnym zostały określone dwa poziomy nauczania języków nowożytnych. W nowej podstawie programowej zostało uwzględnione nauczanie dwujęzyczne. Autorski program nauczania języka angielskiego w klasach dwujęzycznych w SP 383 ma zwrócić uwagę na uczenie się języka specjalistycznego, który ma ułatwić uczniom naukę przedmiotów w języku obcym w oparciu o doświadczenie wynikające z wcześniejszych lat nauki. Tym samym uczniowie utrwalać i rozwijają swoją wiedzę a tym samym doskonalą swoje umiejętności.

Cele szczegółowe:

W zakresie kompetencji lingwistycznych w programie zostały ujęte zamierzone osiągnięcia uczniów klas dwujęzycznych w postaci czterech części:

I część leksykalna:

Część ta dotyczy wiedzy z zakresu słownictwa. Stosując właściwe zwroty i idiomy, uczniowie mogą wypowiadać się na większość tematów związanych z życiem codziennym. Powinni także dysponować zasobem słownictwa związanego z przedmiotami nauczanyymi w języku angielskim.

II część gramatyczna:

Uczniowie w klasach dwujęzycznych powinni komunikować się z dużą łatwością i kontrolować poprawność swoich wypowiedzi. Natomiast popełniane błędy gramatyczne nie powinny sprawiać kłopotów w przekazie informacji.

III część fonologiczna:

Uczniowie wypowiadają się poprawnie, a ich wymowa jest zrozumiała w wystarczającym stopniu, nawet przy pojawiającym się obcym akcencie i niewłaściwej wymowie niektórych słów.

IV część ortograficzna:

Uczniowie potrafią zredagować dłuższy tekst, poprawny pod względem pisowni. Znają również zasady ortografii i interpunkcji. Potrafią także korzystać z opisanych w słowniku kryteriów posługiwania się mową.

W zakresie sprawności językowych oraz strategii komunikacyjnych zostały wyznaczone zamierzone osiągnięcia uczniów klas dwujęzycznych w postaci sześciu umiejętności:

I umiejętność rozumienia ze słuchu:

Uczący się:

- rozumie dłuższe wypowiedzi i wykłady, pod warunkiem że temat jest mu znany oraz wypowiedź jest jasna i sformułowana w standardowej odmianie języka,
- rozumie główne wątki wiadomości telewizyjnych i innych programów (wywiadów, rozmów, komentarzy, dyskusji) na tematy, którymi się interesuje, gdy wypowiedzi są stosunkowo powolne i wyraźnie sformułowane;
- rozumie wypowiedzi, które są do niego kierowane, chociaż czasem musi prosić o powtórzenie czy wyjaśnienie niektórych fragmentów;
- potrafi nadażyć za ogólnym rozumieniem głównych tematów w dyskusji między rodzimymi użytkownikami języka;
- potrafi zrozumieć proste instrukcje.

Uczący potrafi w tych wypowiedziach:

- wskazać najistotniejsze informacje;
- znaleźć informacje dla niego ważne i interesujące, związane z zadaniem, jakie ma do wykonania;

- określić relacje, jakie zachodzą pomiędzy poszczególnymi częściami wypowiedzi;
- oddzielić myśli główne od drugorzędnych;
- określić intencje, ton i nastrój autora wypowiedzi;
określić styl wypowiedzi;
- wyjaśnić znaczenie wyrazu poprzez jego użycie, wnioskować o znaczeniu z kontekstu.

II umiejętność czytania ze zrozumieniem:

Uczący się:

- czyta ze zrozumieniem różnego rodzaju teksty: informacyjne, listy, opowiadania, artykuły prasowe, fragmenty prozy literackiej przeznaczonej dla młodzieży, teksty popularnonaukowe, teksty z podręczników do przedmiotów ścisłych dla uczniów szkoły podstawowej, instrukcje, pod warunkiem, że teksty te składają się głównie ze słów najczęściej występujących.

Czytający potrafi czytać ze zrozumieniem, bez użycia słownika, aby:

- określić temat tekstu, jego główną myśl i główne myśli poszczególnych części tekstu;
- określić treść i wagę wiadomości (czytanie w celu orientacji);
- znaleźć interesujące go informacje, potrzebne do wykonania zadania;
- oddzielić fakty od opinii i intencji autora;
- rozpoznać w tekście zastosowane struktury gramatyczne;
- wyjaśnić znaczenie wyrazu poprzez jego użycie;
- wnioskować o znaczeniu wyrazu z kontekstu.

III umiejętność mówienia (dwa typy):

• **INTERAKCJA:**

Uczeń potrafi:

- porozumiewać się w miarę spontanicznie, może prowadzić dość swobodne rozmowy z rodzimymi użytkownikami języka;
- brać udział w dyskusjach na znane mu tematy, przedstawiając swoje zdanie i broniąc poglądów;
- wypowiadać się na takie tematy, jak sztuka, film, muzyka.

W trakcie tych interakcji uczeń potrafi:

- włączyć się do rozmowy i ją podtrzymać;
- uzyskać interesujące go informacje i wskazówki;
- udzielić informacji i wskazówek;
- wyrażać swoje potrzeby, prośby, żądania;
- zareagować na wypowiedź innych i nawiązać do niej;
- rozpocząć dyskusję;
- zadawać pytania rozmówcom;
- negocjować z rozmówcami;
- przedstawić własną opinię i jej bronić;
- skomentować opinię;
- stosować odpowiednie struktury gramatyczno-leksykalne;
- dokonywać autokorekty wadliwych wypowiedzi;
- wyrażać uczucia, takie jak: zaskoczenie, szczęście; smutek, zainteresowanie, obojętność;
- stosować strategie ułatwiające mu komunikację, takie jak. parafraza, prośba o powtórzenie, mówienie wolniej;
- potrafi stosować elementy komunikacji niewerbalnej, takie jak wskazywanie, pokazywanie, np w trakcie instruowania kogoś, jak wykonać dane zadanie czy nawiązać do czynności i zdarzeń.

Potrafi stosować paralingwistyczne środki wyrazu.

• **PRODUKCJA:**

Uczeń potrafi:

- dość płynnie budować wypowiedzi na tematy związane z dziedzinami, które go interesują lub na zadany temat;
- wyjaśnić swój punkt widzenia w danej kwestii, a także uargumentować swoją wypowiedź.

W trakcie takiej wypowiedzi uczący się potrafi:

- mówić w sposób prosty, spójny i klarowny;
- właściwie podkreślić elementy szczególnie istotne dla siebie;

- przedstawić opinie innych osób;
- skomentować wybrane fakty i opinie;
- opisać swoje przeżycia, emocje i doświadczenia;
- opisywać ludzi, zjawiska, czynności, procesy;
- zrelacjonować wydarzenie;
- zilustrować swoje opinie przykładami;
- stosować elementy komunikacji niewerbalnej, takie jak wskazywanie, pokazywanie, np w trakcie instruowania kogoś, jak wykonać dane zadanie czy nawiązać do czynności i zdarzeń.

Potrafi stosować paralingwistyczne środki wyrazu.

IV Umiejętność strategii:

Uczeń potrafi:

- przećwiczyć i wypróbować nowe określenia i wyrażenia, aby uzyskać potwierdzenie zrozumienia komunikatu;
- zbudować spójną wypowiedź i zawrzeć w niej najważniejszą myśl;
- opisać coś, o czym mówi, gdy nie zna danego słowa;
- przekazać znaczenie słowa poprzez zastąpienie go innym podobnym;
- zapytać czy użyta forma jest prawidłowa;
- poprosić o powtórzenie;
- zaplanować wypowiedź;
- korzystać ze słownika, tekstów źródłowych;
- dostosować wypowiedź do adresata.

V umiejętność pisania:

Uczący się:

- potrafi wypełniać różnego rodzaju formularze, pisać szczegółowe, zrozumiałe teksty, takie jak list, opis, opowiadanie, sprawozdanie, notatka, recenzja, tekst argumentacyjny.

Potrafi w tych formach wypowiedzi:

- respektować typowe dla formy zasady redagowania;
- stosować odpowiednie środki językowe; dostosować styl wypowiedzi do adresata (styl formalny i nieformalny).

VI umiejętność socjologiczna:

Uczeń:

- zna i potrafi odpowiednio zastosować najważniejsze zwroty grzecznościowe;
- zna wyznaczniki relacji społecznych (różne formy powitania, zwracania się do interlokutorów);
- zna konwencje grzecznościowe;
- ma świadomość różnic między kulturami w zakresie obyczajów, tradycji, postaw, przekonań i wartości oraz potrafi znaleźć te różnice;
- potrafi wyrażać i rozumieć szeroki zakres funkcji językowych, używając ich najczęstszych form w neutralnych sytuacjach;
- ma świadomość i potrafi poszukiwać oznak wskazujących na najistotniejsze różnice między własną a obcą społecznością w dziedzinie obyczajów, tradycji, postaw, przekonań i wartości.

W zakresie kompetencji interkulturowych zostały wyznaczone zamierzone osiągnięcia uczniów klas dwujęzycznych w postaci kompetencji kulturowej. Uczeń w trakcie nauki powinien poznawać różne aspekty kultury krajów anglojęzycznych, a nauczyciel – dbać o to, aby proponowane przez niego tematy były interesujące dla uczniów i dostosowane do ich wieku. Takie materiały, jak filmy, programy telewizyjne, reportaże, piosenki mogą być dobrym punktem wyjścia.

kompetencja kulturowa:

Uczący się powinien:

- umieć dostrzegać podobieństwa i różnice między własną kulturą i kulturą obszarów, których mieszkańcy posługują się językiem angielskim;
- umieć dostrzec, że wzorce kulturowe nie są uniwersalne;
- znać zwyczaje i życie codzienne mieszkańców tych krajów;

- mieć świadomość zróżnicowania kulturowego krajów anglojęzycznych;
- mieć świadomość istnienia w innych kulturach tematów tabu lub rytuałów;
- znać reguły grzecznościowe i zasady komunikacji w zależności od wieku, płci, statusu;
- znać zagadnienia z zakresu geografii, historii, literatury i kultury krajów anglojęzycznych;
- znać aktualne zagadnienia społeczno-ekonomiczne związane z kulturą krajów anglojęzycznych;
- umieć analizować sytuacje komunikacyjne w warunkach problemów interkulturowych;
- rozpoznać stereotypy i je wytłumaczyć;
- umieć odróżnić zachowania jednostki od zachowań grupy,
- być tolerancyjny wobec innych postaw i zachowań wynikających z różnic kulturowych.

Treści nauczania

Założeniem programu nauczania języka angielskiego w klasie dwujęzycznej jest realizacja następujących bloków tematycznych:

Człowiek (opis zewnętrzny, charakter, preferencje).

Miejsce zamieszkania (mała i duża architektura, moja szkoła, moje miasto).

Edukacja (szkoła, porównanie systemów szkolnych, przedmioty szkolne, relację między uczniami, problemy szkolne).

Praca (zawody, czynności i obowiązki w pracy, miejsca pracy)

Życie prywatne (rodzina, miłość, małżeństwo, zakładanie rodziny i rozwód, rodzicielstwo i adopcja, święta i uroczystości, konflikty i problemy, klasa i społeczeństwo, godziny posiłków i maniery przy stole).

Żywnienie (posiłki, szkolna stołówka, regionalne specjalności).

Zakupy i usługi (moda, wyprzedaże, domowy budżet, kieszonkowe).

Podróżowanie i turystyka (transport, różne formy podróżowania, rezerwacja miejsc noclegowych, interesujące miejsca do zwiedzania).

Kultura (dziedziny kultury, zwyczaje i tradycje, media)

Sport (dyscypliny, sprzęt sportowy)

Zdrowie (u lekarza, choroby, zdrowe żywienie i styl życia)

Nauka i technika (odkrycia naukowe, wynalazki)

Świat przyrody (pogoda, fauna i flora, ekologia).

Życie społeczne (wydarzenia i zjawiska społeczne)

Realizowane będą również tematy związane z krajami anglojęzycznymi. Gdzie zawarte będą elementy historii, geografii, literatury, kultury, aktualności polityczne, społeczne.

Ponadto założeniem programu jest realizacja następującego zakresu materiału gramatycznego:

Przedimek:

- określony (the), nieokreślony (a, an), opuszczanie rodzajnika.

Zaimek:

- zaimek wskazujący, zaimek dzierżawczy, zaimki nieokreślone, zaimki dopełnieniowe, zaimki względne, zaimki zwrotne, zaimki osobowe

Liczebnik:

- liczebniki główne, liczebniki porządkowe, wyrażenia ilościowe.

Rzeczownik:

- liczba rzeczownika, rzeczowniki policzalne, rzeczowniki niepoliczalne.

Przymiotnik

- stopniowanie regularne i nieregularne przymiotnika, miejsce przymiotnika w zdaniu, przymiotnik w funkcji przysłówka.

Przysłówek:

- sposobu, ilości, miejsca, czasu, tworzenie przysłówka, stopniowanie regularne i nieregularne przysłówków, miejsce przysłówka w zdaniu.

Czasownik:

- formy czasowników I, II, III, formy czasowników posiłkowych, strona czynna i bierna czasownika, present simple, present continuous, past simple, past continuous, present perfect, present perfect continuous, future simple, future continuous, future perfect, future perfect continuous, be going to, past perfect, past perfect continuous, modal verbs (present, perfect), imperative, infinitives.

Zdanie:

- szysk wyrazów w zdaniu, zdanie oznajmujące, zdanie rozkazujące, zdanie pytające, zdanie wykrzyknikowe, zdanie złożone, mowa zależna oraz następstwo czasów, zdania współrzędnie złożone, zdania podrzędnie złożone względne, conditionals (zdania warunkowe).

Użycie podstawowych konektorów logicznych (*linking words*), takich jak:

Wstęp: *First of all, To start with, In the beginning,*

Dodanie informacji: *Moreover, Furthermore, Secondly, Also, What is more, Eventually.*

Przeciwstawienie: *On the other hand, However, But, Whereas, Nevertheless.*

Zakończenie: *To sum up, Finally, In conclusion, All in all.*

Realizacja program

Założeniem metodycznym jest opanowanie przez uczniów klas dwujęzycznych języka obcego w sposób umożliwiający płynną komunikację z innymi ludźmi. Nauczyciele powinni zapewniać uczniom odpowiednie warunki motywujące do nauki oraz do nabywania sprawności receptywnych, interakcyjnych i produktywnych. Wymagany jest szeroki wachlarz środków umożliwiających rozwój zasobów ucznia w zakresie struktur językowych czy rozszerzonego słownictwa.

W celu usprawnienia pracy nauczyciela wymagana jest współpraca z rodzicami uczniów. Ważne jest również kładzenie nacisku na kształcenie wielopoziomowe i jego zróżnicowanie. Nauczyciel również powinien koordynować pracę uczniów, różnicować formy pracy, zadania pod względem trudności, wykorzystywać potencjał wśród zdolnych uczniów oraz dostrzegać talenty i wychodzić naprzeciw wszystkim uczniom.

Formy pracy

Wymagane jest aby nauczyciel w klasie dwujęzycznej stosował różnorodne formy pracy w celu zwiększenia efektywności nauczania oraz uatrakcyjnienia prowadzonych zajęć. Prowadzone lekcje powinny być interesujące dla uczniów o różnych potrzebach i stylach uczenia się. Możliwymi formami pracy mogą być: praca z całą klasą, w grupach, w parach, samodzielna,

indywidualna w domu oraz w postaci zajęć pozalekcyjnych, wymian, imprez, spektakli, wycieczek tematycznych czy projektów, prezentacji poszerzonych o materiały uzupełniające. Z uwagi na różnorodność umiejętności uczenia się, czy style pracy należy dobierać formy pracy pod względem płaszczyzn:

- poznawczej (ze względu na różnice w poziomie wiedzy i umiejętności, różnice procesów psychicznych, różne etapy rozwoju poznawczego czy różne wyobrażenia o świecie, również ze względu na sposób myślenia czy strategii uczenia się),
- społeczno-kulturowej (ze względu na różne systemy wartości, różne wyznania oraz inne bagaże doświadczeń)
- psychologicznej (ze względu na różnorodne profile inteligencji, odmienne motywacje, różnorodną kreatywność czy uwagę)

Ważnym aspektem uczenia się języka obcego w klasie dwujęzycznej jest dążenie do samodzielnej pracy uczniów również takiej, w której materiał jest powtarzany z własnej woli. Autonomia ma pozwolić im na określanie własnych celów, analizowanie własnej pracy, organizację własnej pracy, odnajdywanie potrzebnych informacji, bycie świadomym zalet jakie wynikają z różnych sposobów uczenia się. Pozwala ona na ocenienie efektywności stosowanych strategii w odniesieniu do swoich upodobań czy potrzeb. Zadaniem nauczyciela jest rozpoznawanie predyspozycji uczniów na podstawie obserwacji zachowania, pracy na zajęciach. Ponadto powinien dążyć do wskazywania dodatkowych źródeł wiedzy, rozwijać twórcze myślenie, stosować aktywne metody, rozszerzać horyzonty myślowe, zachęcać, nagradzać, chwalić, nastawiać na osiągnięcie sukcesu.

Założeniem programu jest różnicować strategie nauczania poprzez wykorzystanie następujących koncepcji:

- **bezpośrednio pamięciowej**, która polega na tworzeniu skojarzeń myślowych, używaniu obrazów, dźwięków do utrwalania materiału oraz zapamiętywaniu przez działanie;
- **bezpośrednio kognitywnej**, która polega na ćwiczeniach, otrzymywaniu i przesyłaniu informacji, analizowaniu danych językowych i organizowaniu wiedzy;
- **bezpośrednio kompensacyjnej**, która polega na inteligentnym zgadywaniu, współodczuwaniu i pokonywaniu ograniczeń w mówieniu i pisanii;
- **pośrednio metakognitywnej**, która polega na centralizacji procesu uczenia się, planowaniu uczenia się i ewaluacji efektów uczenia się;

- **pośrednio emocjonalnej**, która polega na obniżaniu napięcia;
- **pośrednio społecznej**, która polega na zadawaniu pytań i współpracy z innymi.

W celu rozwijania umiejętności mówienia uczeń powinien czytać na głos, wypowiadać się na podstawie notatek, używać pomocy wizualnych, odgrywać scenki, spontanicznie się wypowiadać lub śpiewać. W celu rozwijania umiejętności pisania uczeń powinien wypełniać formularze, pisać notatki, kartki pocztowe, pisma urzędowe, listy prywatne, opowiadania, eseje. W celu rozwijania umiejętności słuchania uczeń powinien słuchać nagranych dialogów, informacji, audycji, przypadkowych rozmów, wykładów. W celu rozwijania umiejętności czytania uczeń powinien czytać w celu uzyskania ogólnej lub określonej informacji, dla przyjemności.

Założeniem programu jest wyłączenie posługiwania się na lekcjach językiem angielskim ze względu na znaczenie dydaktyczne. Ma jednak to być praktyka językowa, a nie główny i jedyny sposób prezentacji nowego materiału. Ze względu na możliwość niezrozumienia nawet pojedynczego słowa co może negatywnie wpłynąć na dalszy proces przyswajania materiału na danych zajęciach możliwe jest użycie języka polskiego. Język ojczysty odgrywa istotną rolę podczas nauczania języka obcego gdyż jest on podstawą naszego myślenia. Jego niekompletna znajomość może utrudniać naukę języka obcego. Ponadto nauka może opierać się na wyodrębnianiu podobieństw i różnic między językiem ojczystym a obcym. Uczniowie bardzo często w sposób niekontrolowany odwołują się do języka ojczystego, dokonując tłumaczeń czy powieżeń struktur gramatycznych na język angielski. W związku z tym możliwe jest wykorzystanie języka ojczystego na lekcji w tłumaczeniu wyrazów lub podawaniu reguł gramatycznych szczególnie w początkowym etapie nauczania jednocześnie stosując metodę tłumaczenia również na język angielski. (język obcy-język polski-język obcy).

Metody i techniki nauczania

Założeniem programu ma być różnorodność, czyli wykorzystanie różnorodnych metod aktywizujących takich jak: artykuły prasowe, fragmenty piosenek, nagrań radiowych i telewizyjnych, zdjęcia, reprodukcje dzieł artystycznych, prace uczniów. Na każdej lekcji

powinny być określone konkretne cele i zamierzenia. Wymagane jest, aby uczniowie zostali zapoznani z systemem i kryteriami oceniania, zasadami pracy na lekcji.

Nacisk powinien być kładziony na nauczanie słownictwa co pozwoli na wzbogacanie zasobów leksykalnych uczniów. Ważne jest, aby uczniowie zapoznawani byli zarówno z wymową jak i pisownią wprowadzanego słownictwa. W pierwszym etapie nauczania słownictwa jego wprowadzenie może się odbywać poprzez: podawanie synonimu, antonimu, definicji, parafrazowanie, posługiwanie się obrazami lub rysunkami, podawanie polskiego odpowiednika. Kolejny etap nauczania słownictwa związany jest z zapamiętywaniem poprzez, na przykład: szukanie pól leksykalnych, ćwiczenia z luką, dobieranie poprawnej formy, uzupełnianie, wybór poprawnej formy, wyszukiwanie błędów, krzyżówki, uporządkowywanie, łączenie w pary. Ostatni etap nauczania słownictwa związany jest z utrwalaniem poznanego słownictwa i polegać powinien na, na przykład: układaniu zdań z nowymi wyrazami, powtarzaniu słownictwa, ćwiczeniach słownictwa, ćwiczeniach kategoryzacyjnych, zabawach słownikowych, słowotwórstwie. Po tych trzech etapach uczeń powinien potrafić tworzyć pola leksykalne, podawać synonimy, antonimy, wytłumaczyć znaczenie wyrazów w formie definicji, wykorzystać dane słownictwo w odpowiednim kontekście, rozwiązywać zadania leksykalne, poprawnie zapisywać i wymawiać wyrazy, dopasowywać wyrazy do słownictwa.

Założeniem programu jest również kładzenie nacisku na nauczanie gramatyki, która jest najważniejszym podsystemem językowym i potrzebna jest szczególnie w komunikacji. Aby była ona skuteczna uczniowie muszą być świadomi znaczenia gramatyki i jej przydatności. Wyróżnia się dwa podejścia, które ułatwiają zrozumienie wartości uczenia się tej części języka obcego. Pierwsze z nich – kognitywne, polega na świadomym zrozumieniu pojęcia lub reguł gramatyki. Podejście to zakłada wykonywanie dużej ilości ćwiczeń gramatycznych oraz przejście do podejścia komunikatywnego, czyli używania języka w sytuacjach komunikacyjnych. Efektywność nauczania gramatyki zwiększona jest poprzez świadomość ich funkcji w procesie porozumiewania się. Ważny jest więc kontekst, w jakim pojawia się nowa struktura. Nauczyciel może skupić się w nauczaniu gramatyki na metodzie dedukcyjnej, która polega na typowej prezentacji reguł gramatycznych poprzez przedstawienie przykładów funkcjonowania reguły w języku. Możliwe jest oszczędzenie czasu i zwiększenie ilości wykonywanych ćwiczeń. Nauczyciel może również pozwolić uczniom na samodzielne zaobserwowanie funkcjonowania danej reguły gramatycznej, na przykład, w tekście. Widoczne jest tu zaangażowanie w proces

uczenia się. Wydłuża to proces nauki reguły gramatycznej jednak może dawać lepsze efekty. W pierwszym etapie nauczania struktur gramatycznych nauczyciel przedstawia materiał, w kolejnym etapie utrwala z uczniami nowe zagadnienia. Odbywać się to może poprzez wybory poprawnych form, uzupełnianie ćwiczeń, gry i zabawy, łączenie odpowiednich elementów, przekształcanie, ćwiczenia z lukami, eliminowanie błędów. W ostatnim etapie nauczyciel daje możliwość uczniom zastosowania nowych struktur w praktyce poprzez stworzenie sytuacji, w których będzie mogła być wykorzystana. Może to być produkcja własnych zdań, wywiady itp. Po tych trzech etapach uczeń powinien rozumieć komunikaty językowe z nowymi strukturami gramatycznymi, poprawnie stosować wypowiedzi ustne i pisemne za pomocą poznanych struktur oraz rozwiązywać testy gramatyczne.

Założeniem programu jest również nauczanie wymowy w trzech obszarach: dźwięku (rozpoznawanie i produkcja), akcentu i intonacji. Jest to kolejny ważny element języka obcego ułatwiający komunikację. Niepoprawność w tym zakresie powoduje zakłócenia w procesie porozumiewania się. Częste powtarzanie wymowy nowego słownictwa oraz stosowanie ćwiczeń fonetycznych ułatwiających rozróżnianie dźwięków, ich zapisywanie oraz rozpoznawanie różnych rejestrów językowych którym towarzyszy redukcja fonetyczna, samogłoskowa czy elizja. Nauka wymowy może się odbywać poprzez: zapisywanie, rozpoznawanie usłyszanych dźwięków, dopasowywanie ich do obrazów lub wyrazów, grupowanie podobnych dźwięków, rozpoznawanie tak samo brzmiących, ale mających inną pisownię wyrazów (homophones) lub tych, których pisownia jest taka sama a inna wymowa (homographs), rozpoznawanie emocji, uczuć na podstawie intonacji, powtarzanie za wzorem, stosowanie praktycznych ćwiczeń takich jak recytacja, śpiew, czytanie na głos. Po nauczaniu wymowy uczeń powinien potrafić rozpoznawać i poprawnie wymawiać dźwięki, rozpoznawać i zastosować odpowiednią intonację, rozróżniać samogłoski, spółgłoski i dwugłoski, znać zasady elizji, redukcji fonetycznej oraz stosować łączenia międzywyrazowe.

Założeniem programu jest również nauczanie zasad ortografii. Systematyczne ćwiczenia oraz znajomość zasad pozwalają na nabycie nawyku poprawnego pisania wyrazów. Ta część języka obcego wymaga wykorzystania analizatora wzrokowego i słuchowego, dobrej koncentracji uwagi, pamięci i myślenia. Nauka ortografii wspierana powinna być poprzez inne sprawności, takie jak czytanie lub słuchanie. Nauka zasad ortografii powinna odbywać się poprzez odwzorowywanie i podpisywanie, gry i zabawy, dyktanda, szukanie nowych wyrazów,

wykonywanie ćwiczeń ortograficzno-gramatycznych, które ułatwią uzasadnianie pisowni i formułowanie zasad z wykorzystaniem umiejętności gramatycznych. Po nauczaniu zasad ortografii uczeń powinien poprawnie zapisywać usłyszane dźwięki, dokonywać analizy gramatyczno-ortograficznej wyrazu oraz znać podstawowe zasady stosowania interpunkcji.

Założeniem programu nauczania w klasach dwujęzycznych jest nauczanie i rozwijanie różnych sprawności językowych, takich jak: rozumienie ze słuchu, rozumienie tekstu czytanego, mówienie (wypowiedź i interakcja) i pisanie. Ważne jest, aby uczniowie mieli możliwość oprócz rozmów i ćwiczeń sterowanych używania języka w spontanicznych sytuacjach, autentycznych okolicznościach. Gazety, ulotki, internet, radio, telewizja czy kontakt z rówieśnikami poprzez różnego typu komunikatory będą przydatnymi materiałami w procesie nauczania różnych sprawności językowych.

Rozumienie ze słuchu z pewnością jest nieodzowną częścią komunikacji dlatego też opanowanie tej sprawności powinno być podstawowym elementem nauczania języka obcego. Doskonalenie tej kompetencji będzie miało na celu rozwijanie umiejętności uważnego słuchania, rozwijanie strategii słuchania, wprowadzanie nowego materiału gramatyczno-leksykalnego, rozwijanie innych umiejętności językowych na bazie tekstu odsłuchanego oraz rozwijanie przedmiotowych zainteresowań uczniów. W pierwszej części nauczania powinno kłaść się nacisk na określenie celu słuchania oraz analizie zdjęć, tytułów, słów kluczy, dyskusji, wprowadzeniu do zagadnienia czy problemu. Kolejnym etapem jest odsłuchanie nagrania (najlepiej 2-3 minutowego) w celu zrozumienia ogólnego sensu. Pomóc w tej części mogą pytania pomocnicze nauczyciela, podawanie możliwego tytułu lub ułożenie chronologicznych usłyszanych informacji. Następna część słuchania polegać powinna na zrozumieniu szczegółowych informacji. Ćwiczenia rozwijające tę sprawność mogą polegać na uzupełnianiu luk, porządkowaniu, pytaniach wielokrotnego wyboru, pytaniach prawda-fałsz, uzupełnianiu transkrypcji, szukaniu wyrazów o podobnym lub przeciwnym znaczeniu. Ostatni element doskonalenia kompetencji słuchania może polegać na wykorzystaniu informacji w rozwijaniu innych sprawności. Po nauczaniu rozumienia ze słuchu uczeń powinien potrafić określić funkcję tekstu, jego rodzaj, odpowiedzieć na podstawowe, ogólne jak i szczegółowe pytania, uzupełnić brakujące informacje lub wyrazy, wskazać kolejność wydarzeń, określić intencje autora oraz styl języka, połączyć usłyszany dokument z obrazem, tytułem, określić nadawcę i odbiorcę, streścić usłyszany dokument.

Rozumienie czytanego tekstu musi być poprzedzone poznaniem zasad wymowy i ortografii, jak i różnych rodzajów tekstów i ich układem graficznym. Warto jest czytać na głos (można organizować konkursy czytania wierszy, dialogów z podziałem na role) w celu zwiększenia efektywności nauki czytania. Celem czytania jest selekcjonowanie informacji, a nie zrozumienie i zapamiętanie całego tekstu. Podobnie jak w doskonaleniu umiejętności słuchania uczniowie powinni potrafić wychwycić najważniejsze treści, myśl przewodnią czy konkretną wiadomość aby w następnej kolejności zagłębić szczegóły informacji. Podobnie jak z poprzednią sprawnością ważne jest aby przed czytaniem uczeń został wprowadzony w tematykę poprzez rozmowę, pytania, ilustracje, tytuły, nowe słownictwo. Przedstawiane materiały powinny być związane z zainteresowaniami uczniów oraz prezentować przybliżony poziom znajomości języka. Należy również pokazać uczniom, że przy dłuższych tekstach są w stanie znaleźć informacje bez znajomości wszystkich słów. Ćwiczenia rozwijające tę sprawność polegają na pytaniach otwartych, uzupełnianiu luk, wskazywaniu kolejnych części tekstu, wymyślaniu tytułów, nagłówków do poszczególnych części tekstu, szukaniu głównych myśli, pytaniach prawda-falsz, parafrazowaniu, szukaniu wyrazów o zbliżonym lub przeciwnym znaczeniu, zadawaniu pytań szczegółowych, wielokrotnego wyboru, poprawianiu fałszywych informacji, streszczaniu tekstu, prowadzeniu debaty, ćwiczeniach słownikowych. Po nauczaniu sprawności czytania uczeń powinien potrafić czytać tekst w celu ogólnego zrozumienia, określić główną myśl lub informacje drugorzędne czy zrozumieć informacje szczegółowe, określić funkcje, styl i typ tekstu, określić funkcje narratora oraz nadawcę i odbiorcę tekstu, selekcjonować informacje, określać związki logiczne pomiędzy poszczególnymi częściami tekstu, wyjaśniać znaczenie materiałów wizualnych, tabel, wykresów, wraz z sondażami, rozpoznawać w tekście struktury leksykalno-gramatyczne, ustalać kolejność poszczególnych części tekstu, porównać dwa różne teksty, rozpoznawać metafory, porównania.

Sprawność mówienia jest istotnym elementem znajomości języka obcego. Uważana jest za najtrudniejszą do opanowania kompetencję. Sprawność ta nie ma wyłącznie służyć do stosowania poprawnych zasad gramatyczno-leksykalnych, lecz do zastosowania języka obcego w konkretnych kontekstach społecznych. Uczeń powinien potrafić wyrażać intencje komunikacyjne i wypowiadać się na różne tematy. Ważne jest, aby uczniowie chcieli i nie bali się mówić. W tym celu należy poprzedzać ćwiczenia doskonalące umiejętności mówienia poprzez ćwiczenie struktur składniowych oraz przydatnym słownictwem. Zadania powinny

polegać na ćwiczeniach z lukami, ćwiczeniach fonetycznych oraz na powtarzaniu za modelem, prowadzeniu dialogów, debat, zabaw komunikacyjnych, rozmów na podstawie materiału stymulującego, udzielaniu wyjaśnień, opowiadaniach, prezentacji ustnych, opisach obrazków, zapisywaniu błędów, opracowywaniu planu, sporządzaniu notatek. Po nauczaniu i doskonaleniu umiejętności mówienia uczeń powinien potrafić: odpowiadać na zadane pytania dotyczące codziennych czynności, układać dialogi, opowiadać historie, przeprowadzać wywiady, dokończyć historię, streszczać fragmenty, zareagować na sytuacje według wskazówek nauczyciela, komentować materiały wizualne, zabierać głos w dyskusji, odgrywać role podane przez nauczyciela, stosować struktury leksykalno-gramatyczne w danych sytuacjach, stosować zasady wymowy i intonacji, opisywać ludzi, miejsca, sytuacje, czynności, otaczające zjawiska, udzielać informacji, wyrażać podziękowania, prośby, rozkazy itp., wyrażać własne emocje, gromadzić argumenty, wygłaszać krótkie referaty.

Kompetencja pisania początkowo ma charakter odtwórczy, który ma na celu opanowanie zasad ortografii i użycie nowo poznanych struktur leksykalno-gramatycznych. Wymagania powinny być stopniowo zwiększane od redagowania krótkich form użytkowych do tworzenia bardziej złożonych form wypowiedzi pisemnej. Zadania rozwijające umiejętność pisania mogą polegać na: ćwiczeniach z lukami, zastępowaniu wyrazów, dyktandach, redagowaniu opisów, pisaniu wstępów, zakończeń do podanych fragmentów tekstu, pisaniu listów, recenzji, esejów, opowiadań. Po doskonaleniu umiejętności pisania uczeń powinien potrafić: redagować krótkie teksty użytkowe (pocztówki, przepisy, instrukcje, sprawozdania), dokończyć opowiadania, opisywać wydarzenia, opisywać ludzi, miejsca, zajmować własne stanowiska, wyrażać własne zdanie, zastosować zasady interpunkcji.

Założeniem programu jest również kładzenie nacisku na rozwój kompetencji kulturowych i interkulturowych. Z uwagi na globalizację rynków ekonomicznych oraz popularna migracja ludności wzrosło zapotrzebowanie na naukę języków obcych. Nie jest to jednak tylko nauka języka, ale również kultury, obyczajów, tradycji, historii krajów anglojęzycznych. Tematyka zawarta w podręcznikach do nauki języka angielskiego, przeznaczonych dla młodzieży, osadzona jest w sytuacjach komunikacyjnych, które mają miejsce w krajach anglojęzycznych. Wszystkie poruszane tematy odnoszą się do świata zainteresowań młodzieży, widzianego oczami rówieśników. W podręcznikach zamieszczone są różne materiały autentyczne, takie jak: mapy, plany miast, rozkłady jazdy, bilety do kina, fragmenty dzieł literackich. Wskazane jest, aby

zajęcia były poszerzane o dodatkowe materiały zaczerpnięte z różnych źródeł takich jak Internet, telewizja, radio, gazety. Wiele tematów może być przygotowywanych przez uczniów z uwagi na szeroko dostępne źródła i materiały. Efektywność pracy może być zwiększona poprzez autentyczne sytuacje, takie jak wymiana międzynarodowa lub korzystanie z możliwości nawiązania znajomości wirtualnych i wzajemnego przekazywania sobie informacji.

Założeniem programu jest integracja międzyprzedmiotowa oraz współpraca z innymi nauczycielami. Ponadto szkoła ma za zadanie umożliwiać korzystanie z multimedialnych narzędzi motywujących uczniów do nauki nowego języka, wzbogacających proces nauczania i uczenia się, i wspierających autonomię uczniów. W celu uatrakcyjnienia zajęć konieczne jest stosowanie różnorodnych technik wykorzystujących zróżnicowane pomoce dydaktyczne, takich jak: prasa dla młodzieży, słowniki jednojęzyczne i dwujęzyczne, literatura dla młodzieży, rekwizyty, autentyczne nagrania, ćwiczenia uzupełniające gramatykę, słownictwo itp.

Cele kontroli i oceny

Uczniów oceniamy po to, aby zdobyć informacje, w jakim stopniu osiągnęli wyznaczone cele, jak przebiega ich proces uczenia się, oraz aby podjąć decyzję na temat dalszego procesu nauczania–uczenia się. Ocenianie ma na celu poinformowanie nauczyciela, ucznia, jego rodziców oraz administrację szkolną o tym, jak przebiega proces nauczania–uczenia się ucznia, a także jak pracuje nauczyciel. Przedstawia ono również bieżące i systematyczne obserwowanie postępów ucznia. Ponadto ocenianie pobudza rozwój umysłowy ucznia, jego uzdolnienia i zainteresowania. Co więcej pozwala na uświadamianie uczniom, w jakim stopniu opanowali wiadomości i umiejętności przewidziane programem nauczania. Wdraża uczniów do systematycznej pracy, samokontroli i samooceny oraz ukierunkowuje samodzielną pracę ucznia. Ocenianie pozwala również na korygowanie organizacji i metod pracy dydaktyczno-wychowawczej nauczyciela. Jest to także okresowe (roczne) podsumowanie wiadomości i umiejętności oraz określenie stopnia opanowania treści programowych, przewidzianych na dany okres (rok szkolny). Ocenianie uczniów jest dobre wtedy, gdy jest w nim miejsce na refleksję dotyczącą procesu nauczania–uczenia się oraz gdy uczeń dostaje informację zwrotną na temat swojego uczenia się. Należy pamiętać, że kryteria oceniania powinny być jasno sformułowane.

W założeniu programu jest stosowanie różnych rodzajów oceniania: sumującego, kształtującego i prognostycznego. Celem oceniania sumującego jest ocena uczniów, ich kompetencji w zakresie wybranego i zrealizowanego programu, a także selekcja oraz obserwacja systemu nauczania. Ma ono często formę sprawdzianu pisemnego, zgodnego ze standardami wymagań, przygotowywanego zarówno przez nauczycieli, jak i instytucje zewnętrzne (np. ogólnopolski egzamin z języka angielskiego dla uczniów klas dwujęzycznych). Jego zwieńczeniem jest wystawienie oceny i wydanie uczestnikom odpowiednich zaświadczeń i certyfikatów. Najczęściej kończy pewien okres nauczania. Może to być semestr, rok. Ocenianie kształtujące jest ściśle związane z celami, treściami i całym procesem nauczania. Odbywa się na bieżąco, a jego celem jest dostarczenie uczniowi i nauczycielowi informacji zwrotnych na temat obecnej wiedzy i umiejętności, osiągnięć, mocnych i słabych stron oraz udoskonalenie procesu nauczania–uczenia się. Jest wykorzystywane zarówno do oceny tego, co uczeń już osiągnął, jak i do planowania i określania przyszłych celów nauczania. W tej formie oceniania nauczyciel pełni inną rolę niż w ocenianiu sumującym. Jest tutaj konsultantem i doradcą. Wspólnie z uczniem podejmuje pewne decyzje dotyczące nauczania, w zakresie jego treści i celów. Ocenianie prognostyczne ma na celu określenie przewidywanych sukcesów ucznia, jego zdolności językowych, motywacji do nauki języka, zasobu słownictwa w języku ojczystym. Najbardziej znanym testem prognostycznym jest test predyspozycji językowych, jaki zdają uczniowie klas dwujęzycznych. W nowoczesnej dydaktyce coraz częściej stosujemy samoocenę i ocenę wzajemną. Ponieważ uczeń znajduje się w centrum procesu nauczania–uczenia się, nie może go również zabraknąć w ocenianiu. Większość nowoczesnych podręczników zawiera karty samooceny, dzięki którym uczeń sam może sprawdzić, czego się już nauczył i w jakim stopniu opanował dany zakres materiału. Zachęcanie uczniów do samooceny wzmacnia ich motywację do nauki i przyczynia się do wzrostu ich autonomii. Taką samą funkcję spełnia ocena wzajemna. Uczniowie, sprawdzając prace swoich kolegów i koleżanek, uczą się refleksyjnej postawy wobec nauki języka oraz sami słuchać i czytać uważnie.

Z założenia programu ocenianie powinno być bardzo szczegółowo zaplanowane oraz ściśle związane z programem nauczania. Ma ono pozwolić nauczycielowi dostrzec indywidualne potrzeby uczących się i dostosować odpowiednie praktyki do określonego kontekstu. Ponadto ocenianie powinno odbywać się zgodnie z wymaganiami dotyczącymi przedmiotu, przedstawionymi przez nauczyciela na pierwszych zajęciach wraz z informacją o sposobie

nauczania. Ma ono być sprawiedliwe i obiektywne oraz zachęcać ucznia do aktywnego udziału w procesie uczenia się. Ćwiczenia kontrolne muszą być podobne do tych, które uczniowie wykonywali na lekcjach. Jeśli uczniowie na lekcji uczą się pisać list z wakacji, to na sprawdzianie powinni również móc napisać list, a nie opowiadanie. Jeśli temat był wprowadzony tak, że zadania polegały na rozumieniu ze słuchu i mówieniu, to kontrola również powinna tak przebiegać.

Ocena wypowiedzi ustnej

W nauczaniu języka obcego niezbędna jest systematyczna i częsta ocena wypowiedzi ustnej. Powinna ona mieć na celu pokazanie uczniom, w jakim stopniu opanował proponowany mu materiał, jakie efekty przyniosła jego praca, jakie są jego słabe i mocne strony. Z punktu widzenia nauczyciela, ocena tej sprawności daje wytyczne do dalszej pracy, pozwala zastanowić się nad skutecznością metod wykorzystywanych w procesie nauczania języka obcego. Przystępując do oceny sprawności mówienia, powinniśmy ustalić, jakie elementy wypowiedzi ustnej będziemy testować i jaką zastosujemy metodę oceny. Oceniana powinna być w tym zakresie skuteczność wypowiedzi, poprawność językowo-gramatyczna, zasób i użycie słownictwa, płynność wypowiedzi, zdolność negocjacji, wymowa i akcent, umiejętność stosowania strategii komunikacyjnych oraz poprawność wyboru formy wypowiedzi względem pytania. Nauczyciele oceniający uczniów powinni zastosować się do następujących kryteriów w skali ocen od 1 do 6.

Na ocenę celującą uczeń:

- wykracza poza poznane struktury gramatyczne,
- operuje bardzo bogatym zakresem słownictwa dla wyrażania swoich myśli,
- formułuje wypowiedź logiczną, spójną zawierającą podstawową strukturę wypowiedzi; wstęp, rozwinięcie, zakończenie,
- swobodnie przechodzi z jednego tematu na drugi, dokonując syntezy i porównań,
- akcent i wymowa nie sprawiają mu żadnych problemów,
- wypowiadać się bez zawahań na różne tematy,
- sięga po dodatkowe źródła wiedzy, przekazując ją innym uczniom,
- uzupełnia swoją wypowiedź o inne poznane informacje,

Na ocenę bardzo dobrą uczeń:

- potrafi przekazać wiadomość spójną i logiczną,
- posługuje się poprawnie strukturami gramatycznymi,
- używa bogatego i zróżnicowanego słownictwa,
- zabiera głos w dyskusji, wyraża swój punkt widzenia,
- poprawnie wymawia dźwięki, stosuje odpowiednią intonację,
- potrafi wykazać się wiedzą na różne tematy z życia codziennego,

Na ocenę dobrą uczeń:

- wypowiada się komunikatywnie, pomimo niektórych błędów gramatyczno-leksykalnych niezakłócających komunikacji, jego wypowiedzi jest spójna i logiczna,
- potrafi dokonać autokorekty popełnianych błędów,
- można go zrozumieć bez trudności,
- potrafi rozmawiać na większość tematów.
- dysponuje zakresem słownictwa wystarczającym dla przekazywania myśli w sposób w miarę płynny,
- czasami możemy zauważyć chwile zawahania,

Na ocenę dostateczną uczeń:

- potrafi czasami przekazać wiadomość,
- wypowiada się choć momentami jego wypowiedź może być niespójna z wyraźnymi przerwami,
- popełnia zauważalne błędy gramatyczne,
- zasób słownictwa ogranicza się do poziomu podstawowego,
- jest zrozumiały, jeśli chodzi o wymowę i intonację,
- podejmuje czasami próbę zabrania głosu w dyskusji,

Na ocenę dopuszczającą uczeń:

- z trudem potrafi zachować się w danej sytuacji komunikacyjnej,
- posiada bardzo ubogie słownictwo, które uniemożliwia mu komunikowanie,
- bardzo liczne błędy językowe zakłócają komunikację i powodują, że momentami uczeń jest niezrozumiały,
- rzadko podejmuje udział w dyskusji lub czynni to w sposób nieudany,
- mamy trudność z e zrozumieniem go, zniekształca wymowę wyrazów,
- wypowiedź jest bardzo często niespójna i nielogiczna,

Na ocenę niedostateczną uczeń:

- nie spełnił powyższych kryteriów,
- formułuje wypowiedź niezgodną z tematem i jest całkowicie niezrozumiały.

Ocena wypowiedzi pisemnej

Założeniem programu są sprecyzowane oczekiwania i wymagań, a więc dokładne określenie co oceniać i jak oceniać. Nauczyciel powinien oceniać u ucznia zgodność pracy z tematem, zdolność opisywania postaci, miejsc i zdarzeń, zdolność przekazywania informacji, zdolność przekazywania wrażeń, poprawność leksykalną, poprawność gramatyczną oraz ortografię. Ocena powinna być jedna, ale składająca się z wielu elementów. Może to być ocena będąca sumą punktów. Nauczyciel może również wystawić ocenę z dołączonym komentarzem zawierającą opinię.

Uwagi końcowe

Program nauczania języka angielskiego w klasach dwujęzycznych będzie ewaluowany na bieżąco. Poprzez obserwacje, spostrzeżenia jak i rozmowy z uczniami, nauczyciel prowadzący zajęcia będzie mógł wyciągać wnioski, które następnie będą wdrażane do dalszej pracy. Celem ewaluacji będzie podniesienie skuteczności nauczania języka angielskiego oraz świadomości celów nauczania. Ważnym elementem ewaluacji będą wyniki w nauczaniu, analiza egzaminów, testów czy sprawdzianów, osiągnięć, wyników konkursów, jak również poziom zaangażowania i zainteresowania klasy. Wszelkie wyniki, sugestie wynikające z ewaluacji będą uwzględniane podczas spotkań zespołu językowego oraz w sprawozdaniu z działalności zespołu językowego. Aby urozmaicić program zaleca się organizowanie klasom dodatkowych zajęć, warsztatów, wyjść, wycieczek czy zachęcanie do udziału w konkursach czy olimpiadach celem sprawdzenia swojej wiedzy i umiejętności.

DYREKTOR SZKOŁY

mgr Elżbieta Nowicka